

РЕШЕНИЕ

№ 11235

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **458** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на М. Д. от [населено място] против решение № 4263 от 27.11.2025 г., постановено по НАХД № 6520 по описа на Софийски районен съд за 2025 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-005986 от 21.03.2024 г., издадено от началник сектор към СДВР, ОПП, с което на М. Д. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 (три хиляди) лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от дванадесет месеца на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за нарушение на чл. 104б, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. В касационната жалба се поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се доводи, че не е доказано извършването на т.нар. „дрифт“, че поднасянето на автомобила се дължи на мокра пътна настилка, както и че първоинстанционният съд неправилно е кредитирал показанията на полицейските служители. Оспорва се и отказът на съда да събере допълнителни доказателства. Прави се искане съдът да отмени решението и наказателното постановление или, в условията на евентуалност, да върне за втори път делото на СРС. Претендират се разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор ОПП към СДВР, чрез процесуален представител, оспорва същата и моли решението на районния съд да бъде оставено в сила. Прави

искане за присъждане на разноси по делото.

Представителят на прокуратурата дава заключение, че касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че при управление на лек автомобил на 13.03.2024 г. в [населено място], около 01:59 ч., на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], на кръстовището с [улица], при маневра ляв завой, жалбоподателят е извършил т.нар. „дрифт“, като рязко повишил оборотите на управляваното МПС, в резултат което задната част на автомобила се поднесла неколkokратно, изменяйки посоката си на движение вляво и вдясно. При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че деянието съставлява нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, и е потвърдил наказателното постановление. Аргументирал е, че съставеният АУАН, както и НП, са издадени от съответните компетентни органи и в рамките на техните правомощия. Обсъдил е подробно и показанията на разпитаните свидетели. Приел е, че не са допуснати съществени нарушения при съставяне на акта и издаване на НП. Съдът е счел, че нарушението е извършено умишлено, с пряк умисъл, доколкото нарушителят е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал тяхното настъпване.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. За да постанови оспореното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция. Фактическите констатации на въззивния съд са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Въззивният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства и е изложил съображения защо кредитира показанията на полицейските служители и не възприема изцяло версията на наказаното лице и на свидетеля В.. Този подход съответства на изискванията за формиране на вътрешното убеждение и не разкрива нарушение на процесуалните правила. Показанията на полицейските служители са последователни, взаимнодопълващи се и съответстват на

фактическите констатации по делото, докато изложеното от свидетеля В. правилно не е било кредитирано в частта, в която противоречи на останалия доказателствен материал и поддържа защитната теза на водача. По делото не се установяват вътрешни противоречия в показанията на полицейските свидетели, които да налагат различна доказателствена преценка. Неоснователни са и възраженията, че поднасянето на автомобила се дължи на мокра пътна настилка. Представената в касационното производство справка от Н. не налага различен извод по спора. Същата не съдържа конкретни данни за състоянието на пътното платно на мястото и в момента на нарушението, а установява единствено наличие на валежи в процесния период, без да позволява категоричен извод, че именно пътната обстановка е причинила поднасянето. Посоченото в нея, че не може да бъде изключена възможността за наличие на локви, представлява предположение, което не е от естество да разколебае установяванията, основани на преките свидетелски възприятия. При тези данни правилно въззивният съд е приел, че не се касае за случайна загуба на контрол, а за съзнателно предизвикано странично движение на автомобила. Правилно районният съд е приел, че установеното поведение съставлява т.нар. „дрифт“. Не всяко поднасяне на автомобил покрива този състав, но когато поднасянето е резултат от активни действия на водача – напр. форсиране, подаване на газ и съзнателно предизвикване на приплъзване в завой – е налице поведение, което не представлява нормално използване на пътя за превоз на хора и товари. Една от тези хипотези осъществява и настоящият случай. От събраните доказателства се установява, че автомобилът е бил приведен в движение, навлязъл е в кръстовище и е осъществено странично отклонение на задната му част, съпроводено с форсиране. Това не е обикновено или случайно движение на МПС, а използване на пътя за друга цел, несъвместима с неговото предназначение. Неоснователни са и доводите, основани на версията на свидетеля В.. Същият е пътувал в автомобила и показанията му правилно са преценени с оглед възможната му заинтересованост. Освен това изложеното от него е вътрешно нелогично. От една страна се поддържа, че поднасянето се дължи на мокра настилка, а от друга сочи, че се е включил тракшън контролът на автомобила. Последното не обяснява случайно поднасяне, а напротив – предполага загуба на сцепление вследствие на активно въздействие върху автомобила. Това съответства именно на възприетото от полицейските служители форсиране и странично движение. Правилен е и отказът на въззивния съд да назначи съдебно-техническа експертиза. Релевантните факти са били достатъчно изяснени чрез преките свидетелски възприятия и останалия доказателствен материал. Не са били налице неясноти от такова естество, които да налагат използването на

специални знания.

Недопустимо на формално основание, тъй като законът не допуска повторно връщане на делото на СРС, но и неоснователно по естеството си, е искането на касатора делото да бъде върнато повторно на районния съд поради твърдяно неизпълнение на указанията, дадени с първото касационно решение. От данните по делото се установява, че при повторното разглеждане въззивният съд е извършил необходимите процесуални действия, като е събрал всички относими доказателства и е обсъдил доказателствения материал в неговата съвкупност. Само по себе си несъгласието на страната с крайния извод на съда не обосновава неизпълнение на задължителните указания на касационната инстанция. Законосъобразен е и отказът на въззивния съд да събере исканите от жалбоподателя доказателства. В административнонаказателното производство не е предвиден процесуален способ, аналогичен на обясненията на подсъдимия по НПК, поради което отказът да бъдат изслушани такива не представлява нарушение. При така установените факти правилно въззивният съд е приел, че е осъществен съставът на нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, поради което решението е постановено в съответствие с материалния закон. Разпоредбата забранява използването на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят, при управление на автомобила, е предизвикал странично поднасяне на задната част на превозното средство чрез активно въздействие върху управлението му, включително чрез форсиране. Това поведение не представлява обичайно и безопасно управление на МПС, насочено към придвижване, а съзнателно предизвикано приплъзване на автомобила, съответстващо на т.нар. „дрифт“.

По изложените съображения съдът приема, че наведените с жалбата касационни основания не са налице. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноска за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН,

Административен съд –София-град, XXIV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4263 от 27.11.2025 г., постановено по НАХД № 6520 по описа на Софийски районен съд за 2025 г.

ОСЪЖДА М. Д. Д. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на СДВР сума в размер на 66,47 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.